

عنوان مقاله:

مروری بر منتورینگ بالینی: نکات کاربردی در طراحی، اجرا و ارزشیابی

محل انتشار:

مجله مرکز مطالعات و توسعه آموزش علوم پزشکی شهید صدوقی یزد، دوره 13، شماره 3 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

سعید پورحسن - Internal medicine department, Shariati hospital, Tehran university of Medical Sciences, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

چکیده مقدمه: اگرچه منتورینگ به عنوان عاملی موثر در آموزش مهارت ها و رشد حرفه ای در محیط های بالینی محسوب می شود، اما هنوز بسیاری از مراکز از این مهم بی بهره اند. در راستای برنامه ریزی برای راه اندازی منتورینگ بالینی برای دستیاران دانشگاه علوم پزشکی تهران، این مطالعه مروری با هدف بررسی برنامه های موجود و اهداف آن ها، تاثیرات آن ها و بررسی نکات کاربردی در طراحی و اجرای برنامه های مشابه می باشد. روش بررسی: این مطالعه به روش مروری و با استفاده از جستجوی کلمات کلیدی "Mentoring or Coaching or Mentor or Mentee or" و "Medical student" و "Mentorship or Mentoring Program" و "Clinical Education" در پایگاه داده Pubmed از مقالات انتشار یافته در سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۵ انجام شد که در جستجوی اولیه ۶۶۴ مقاله بازیابی شدند که در نهایت ۱۵ مقاله وارد مطالعه شدند. نتایج: در این بررسی ۱۵ مطالعه ارزیابی شد که این برنامه ها با اهداف آموزش مهارت های بالینی و اصول حرفه ای، آشنایی با آینده شغلی، بهبود شرایط سلامت جسمی- روحی، علاقه مند کردن دانشجویان به رشته های تخصصی، افزایش تعداد مقالات و فعالیت های تحقیقاتی و ایجاد الگوسازی اجرا شدند. در طراحی برنامه های بررسی شده، در انتخاب منتور، سن و جنسیت، علاقه و داوطلب بودن فرد و پیشینه علمی خوب از معیارهای انتخاب بوده اند. جורسازي منتور و منتی از طریق پروفایل حاوی مسیر حرفه ای و تحصیلی، اولویت های زندگی و کاری و علاقه مندی های خارج از کار توسط سیستم صورت گرفته و در برخی موارد منتی ها خود منتور خود را انتخاب کرده بودند. آموزش منتورها از طریق کتابچه ها یا با برگزاری کارگاه های با محتوای منتورینگ، لیدرشیپ و چگونگی ایجاد تیم انجام شد. در اجرا، پایش برنامه ها در برخی توسط اعضای دانشکده و از طریق منتی ها و در موارد دیگر از طریق منتورها به صورت حضوری، تلفنی یا پرسشنامه صورت پذیرفت. در این برنامه ها، برای حفظ منتورها علاوه بر تشویق مالی از تشویق تحصیلی (به صورت ارتقای تحصیلی یا دوره های فلوشیپ برای منتورهای دستیار) استفاده شده است. در ارزشیابی برنامه ها از روش های کمی و کیفی (مصاحبه و گروه متمرکز) استفاده شده است. این مطالعات نشان داد علت موفقیت برنامه های منتورینگ بالینی خود را در توانمندسازی منتورها، روش های انگیزشی موثر برای منتورها و منتی ها برای ایجاد رابطه منظم، پایش منظم عملکرد منتورها و حمایت های مالی و حرفه ای از منتورها، حفظ یک منتور برای مدت تحصیل برای هر فرد، ایجاد فرهنگ منتورینگ، ایجاد شبکه بین افراد برای به اشتراک گذاشتن تجربیات و استفاده از حمایت اساتید باتجربه است. نتیجه گیری: برنامه های منتورینگ از علل رشد حرفه ای دانشجویان پزشکی شناخته می شوند که توصیه می شود در دانشکده های پزشکی اجرا شوند. این برنامه ها باید به صورت هدفمند برگزار شده و همواره مورد ارزشیابی قرار گیرند. همچنین در طراحی این برنامه ها علاوه بر پیشرفت منتی، باید پیامدهای مفیدی نیز برای منتور در نظر گرفته شود. با بررسی دقیق برنامه های مختلف و گزارش آن ها، می ...

کلمات کلیدی:

Mentoring, Medical education, Medical student, Faculty
های کلیدی: منتورینگ، آموزش پزشکی، دانشجوی پزشکی، دانشکده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1512804>

